

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov for Færøerne om offentlig forsorg.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 10) findes i tidenden sp. 2039).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 139 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov for Færøerne om børnebidrag til enlige forsørgere m. v.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 11) findes i tidenden sp. 2039).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 145 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ophevelse af plakater om kystfart.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 89) findes i tidenden sp. 2042).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 145 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme. (Om dækningsafgift).

(Lovforslaget (nr. 109) findes i tillæg A. sp. 2297, fremsættelsen i tidenden sp. 1823).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ove Hansen: Jeg har ikke så mange bemærkninger at gøre til dette lovforslag. Jeg synes, det er et rimeligt forslag, vi her har fået. Det havde måske været rart, om vi, da vi behandlede de kommunale ejendoms-skatter i efteråret, da også havde foretaget denne regulering. Det gjorde vi ikke, og det er derfor nu nødvendigt med et lovforslag som det foreliggende.

Det var jo således, at da vi i 1961 ændrede de kommunale ejendomsskatter væsentligt, og da bygningsskylden på de værende bygninger blev fikseret — og for nye bygninger skulle bygningsskyld ikke opkræves — var . . . .

Formanden: Jeg beder om mere ro i salen.

Ove Hansen: . . . var det dog muligt for kommunerne at pålægge erhvervsjendomme, fabrikker m. v. en dækningsafgift på indtil 5 promille. Vi drøftede dengang i udvalget, om de 5 promille var det rigtige tal, men anså det dengang for at være den rigtige størrelse. Med tiden har det imidlertid vist sig, at til de fællesudgifter, de anlægsudgifter, som en kommune har til forsyningsnet m. v., er de 5 promille ikke tilstrækkeligt, og jeg synes derfor, det er rimeligt, at det nu overlades til kommunerne — ikke amtskommunerne — at afgøre, hvorvidt dækningsafgiften skal være på 5, 6 eller 7 promille, men i hvert fald ikke over 10 promille. Det afhænger naturligvis også noget af kommunens struktur, hvor promillen skal placeres, men det må kommunalbestyrelserne selv afgøre.

Jeg kan på mit partis vegne give udtryk for, at vi meget gerne vil medvirke til dette

[Ove Hansen.]

lovforslags gennemførelse. Skulle der være ønske om en udvalgsbehandling, vil jeg gerne tilføje, at vi meget gerne ser, at denne udvalgsbehandling kan tilendebringes ret hurtigt. Jeg tror, det vil være af betydning for kommunerne, om lovforslaget kan være vedtaget inden den 1. april i år.

Mit parti anbefaler altså lovforslaget til vedtagelse.

A. Chr. Andersen: Det foreliggende forslag om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme vedrørende dækningsafgiften indebærer en udvidet mulighed for kommunerne til at opkræve dækningsafgift af visse ejendomme. Der er ingen tvivl om, at ejendomme, der anvendes til kontor, forretning, hotel, fabrik, værksted osv., påfører kommunen en række udgifter til gader, veje, parkeringspladser, kloakker, brandvæsen, civilforsvar o. lign., udgifter, det efter anden lovgivning er pålagt kommunerne at afholde helt eller delvis. Det ville måske have været mere rigtigt, om ejendommene i højere grad betalte direkte, ligesom når det drejer sig om udgifter til elektricitet, vandforsyning m. v., så kunne en lovgivning som den her omhandlede være undgået. Man er ikke fri for at have den fornemmelse, at man ad denne vej søger at indføre bygningsskatterne igen.

Hvorvidt den foreslåede adgang for kommunerne til at hæve dækningsafgiften, som kan opkræves af forskelsværdien, fra 5 til 10 promille kan være rimelig, afhænger for det første af, hvor store udgifter kommunerne har af førnævnte karakter. Det afhænger desuden af, hvor stor grundbeskatning man har besluttet sig for i kommunen, og hvor stor fikseret ejendomsskyld der i forvejen er pålagt de pågældende ejendomme. Ejendomme, der er opført, siden ejendomsskylden blev fikseret, er som bekendt fritaget for ejendomsskyld. Disse nyopførte ejendomme bidrager kun til de førnævnte kommunale udgifter med de dem pålagte grundskatter. En vis ensartethed i beskatningen af ejendomme, der er opført henholdsvis før og efter fikseringen af ejendomsskylden, kan vel nok opnås ved at pålægge denne dækningsafgift, idet de ejendomme, som er belagt med en fikseret

ejendomsskyld, formentlig er lavere vurderet — eller rettere, vurderingen er ansat under hensyntagen hertil. Man kan vel for så vidt også tiltræde det rimelige i, at kommunerne får mulighed for at få dækning for de udgifter, som tilstedeværelsen af de pågældende ejendomme er årsag til; kommunerne vil jo have disse udgifter, uanset hvem ejendommene bebos af eller ejes af.

Flertallet i folketinget vedtog før jul, at kommunerne nu har ret til at fastsætte grundbeskatningen uden begrænsning. Der er i mit parti nogen betænkelighed ved også at give kommunerne denne mulighed for yderligere beskatning af de omhandlede ejendomme, selv om der i dette lovforslag er fastsat en øvre grænse på 10 promille. Havde en øvre grænse været fastsat ved grundbeskatningen, ville betænkeligheden nok have været mindre, og kunne man endvidere være sikker på, at grundbeskatningen ville blive nedsat i tilsvarende grad, som dækningsafgift pålægges, så kunne man godt i princippet tiltræde ændringen her, men som forholdene nu er, må vi forbeholde os vor stilling.

Når der nu foreslås en yderligere beskatning af de omhandlede forretningsmæssigt benyttede ejendomme, kunne der måske være grund til at spørge ministeren om, hvorfor man ikke også inddrager de i § 7 i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme nævnte, af staten og kommunerne ejede ejendomme, der er fritaget for grundskyld. Der er jo mulighed for at pålægge disse ejendomme en dækningsafgift svarende til grundskylden. Hvorfor ikke også pålægge dem den foreslåede dækningsafgift? Disse ejendomme er ligesom de forretningsmæssigt benyttede ejendomme årsag til væsentlige kommunale udgifter netop af den art, der her er nævnt.

Vi er også betænkelige ved at ændre bestemmelsen om, at mindst halvdelen af forskelsværdien skal kunne henføres til forretningsformål, før der kan pålægges dækningsafgift. Nu foreslås det, at kommunalbestyrelsen kan vedtage, at når blot $\frac{1}{4}$ kan henføres til forretningsformål, kan dækningsafgift pålægges en ejendom i forhold til den del af ejendommen, som benyttes til nævnte formål. Da vi er af den formening, at det vil give en stor administrativ byrde at forvalte dette, og da i det

[A. Chr. Andersen.]

hele taget skønnet over, hvorvidt der benyttes over eller under $\frac{1}{4}$ af ejendommen til forretningsformål, vil være meget vanskeligt i mange tilfælde, vil vi egentlig foretrække, at man undlader denne tilføjelse til loven.

På mit partis vegne kan jeg udtale, at vi er villige til at overveje de foreslåede ændringer, men vi vil altså forbeholde os vor stilling ved de efterfølgende behandlinger af lovforslaget.

Stæhr Johansen: Der er ingen grund til at skjule, at der inden for mit parti er delte meninger om dette lovforslag. Jeg mener derfor, at det er særdeles egnet til en udvalgsbehandling, hvor visse spørgsmål kan blive oplyst.

Det er ganske klart, at netop på dette område er kommunestrukturen aldeles afgørende. Der er jo meget stor forskel på kommunerne. Der er kommuner, hvis udvidelsesmuligheder er begrænsede — det er jo særlig de store kommuner — og hvor man har et erhvervsliv, der udvider sit antal af etagemeter, hvor ejerne, funktionærene og arbejderne bor uden for kommunen og man derfor ikke gennem personbeskatningen har mulighed for at få dækning for de naturlige udgifter. Det er klart, at der fremkommer et minus for de kommuner, der har en sådan struktur.

Jeg er vidende om, at Københavns kommune, da man i 1961 gav mulighed for at opkræve denne dækningsafgift, opgjorde udgiften til disse erhvervsvirksomheder til 143 mill. kr., og man regner nu med, at denne udgift på grund af stigende lønudgifter og stigende udgifter i det hele taget, som rammer kommuner — ja, rammer alle — er kommet op på 275 mill. kr. Naturligvis kan sådanne tal altid diskuteres, men at der er sket en væsentlig stigning, kan ikke benægtes.

Det er imidlertid også klart, at der er andre kommuner, som gerne vil tiltrække industri og forretning, og derfor mener jeg, der ligger en vis betryggelse i dette lovforslag, idet det fastholder den kommunale selvbestemmelsesret. Men naturligvis kan man godt blive lidt ængstelig — det gav også hr. A. Chr. Andersen udtryk for — når

man ser promillerne. De rygter, man har hørt om, at grundskyldpromillen visse steder er hævet så højt, at den næsten nærmer sig ekspropriation, kan selvfølgelig, når dertil kommer et tillæg til erhvervslivet, til de store industrier, der jo skal kunne konkurrere, give anledning til nogen betænkelighed. Betænkelighederne begrænses dog som sagt på grund af det kommunale selvstyre. Man har jo valg en gang imellem, og så har man jo lejlighed til at tage stilling til det flertal eller den kommunalbestyrelse, der gennemfører ændringer i denne beskatning, og har mulighed for, hvis beskatningen kommer for højt op, at ændre sammensætningen af kommunalbestyrelserne.

I øvrigt mener jeg også, at det af indenrigsministeriet udsendte cirkulære af 13. marts i tilknytning til loven af 1961 er betryggende, idet det heri hedder, at dækningspromillen foruden at være bundet af loftet ikke må overstige den promille, som er nødvendig for at give kommunen dækning for de udgifter, den har til disse ejendomme. I dette cirkulære opgav man for øvrigt også, hvilke udgifter der skulle dækkes af indtægten af dækningsafgiften, således at der altså ikke alene er tale om et loft, og jeg vil gerne spørge den højtærede indenrigsminister, om ministeriet stadig ligger på den linje, som cirkulæret gav udtryk for i 1961. Jeg tror nok, at det, hvis indenrigsministeren fortsat mener, at dette cirkulære skal gælde, vil give dem, der er ængstelige for selve forhøjelsen af dækningsafgiften, en vis sikkerhed.

Lovforslaget betyder naturligvis først og fremmest en ajourføring efter de prisforhøjelser, der har været, og jeg kan sige, at mit parti gerne vil deltage i et udvalgsarbejde, men selvfølgelig også må forbeholde sig at rejse en række spørgsmål og i øvrigt forbeholde sig sin stilling til lovforslaget som helhed.

Sigsgaard: Dækningsafgiften af erhvervs-ejendomme har jo til formål at skaffe kommunerne dækning for de udgifter, disse ejendomme påfører kommunerne. Kommunerne skal til ministeriet indsende opgørelse over omfanget af disse udgifter, og provenuet af dækningsafgiften må ikke overstige det samlede udgiftsbeløb. Heri ligger

[Sigsgaard.]

der altså et skatteloft, og i denne sammenhæng kan et sådant loft vel forekomme rimeligt.

Her foreslår ministeren imidlertid et dobbelt loft, idet der også fastsættes en maksimumspromille. I modsætning til sin kollega finansministeren finder indenrigsministeren altså, at det kan være nødvendigt at gå både med seler og livrem. Jeg må erklære mig enig med finansministeren i, at en af delene må være nok. Jeg ser derfor gerne, at man undlader at fastsætte en maksimumspromille. Det kan i øvrigt dokumenteres, at selv den foreslåede forhøjelse af maksimumspromillen fra 5 til 10 langtfra vil give kommunerne dækning for de udgifter, som de har i forbindelse med erhvervsejendommene. Der er altså saglig begrundelse for at opheve denne grænse; men selv om der eventuelt ikke skabes flertal herfor, vil SF naturligvis alligevel støtte lovforslaget, derom skal der ikke være nogen som helst tvivl.

Efter lovforslaget vil det stadig stå kommunerne frit for at vælge at udskrive dækningsafgiften med en lavere promille end 10. Det kan måske være rimeligt nok at give kommunerne lidt spillerum her, men det bør dog fastslås, at hvis kommunerne udskriver afgiften med så små beløb, at kommunernes udgifter af erhvervslivet ikke dækkes, så skal andre skatteydere jo betale den resterende del af disse udgifter, og det forekommer ikke særlig heldigt. Der vil derfor være grund til herfra at henstille til kommunerne, at de, så vidt loven tillader det, skaffer sig fuld dækning gennem dækningsafgiften for de udgifter, der påføres dem af erhvervsvirksomhederne.

Lovforslaget skal jo behandles meget hurtigt af hensyn til kommunernes budgetlægning. Mit parti vil gerne medvirke til en meget hurtig gennemførelse af lovforslaget.

A. C. Normann: Når det ærede medlem hr. Sigsgaard gør en interessant bemærkning om skatteloffer, vil jeg dog gerne minde om, at hvis man sammenligner med grundskylden, over hvilken der nu ikke længere er noget loft, er forskellen jo den, at der ligger vel en slags reelt loft deri, at en forhøjelse af grundskylden rammer alle bor-

gere, alle indtægtsgrupper, medens et loft i denne forbindelse har betydning som en beskyttelse for et mindretal, forhåbentlig et ganske overordentlig lille mindretal. Under den forudsætning har jeg ikke noget imod skatteloffer.

Selv om den dækningsafgift, vi her diskuterer, formentlig vil være af et yderst beskedent omfang i forhold til hele grund- og ejendomsbeskatningen her i landet, er den jo betydningsfuld dels for de enkelte kommuner — ellers ville den højtærede indenrigsminister ikke have fremsat lovforslaget, for det er ganske klart, at indenrigsministeren her navnlig har været på kommunernes side af disken — men også for overordentlig mange af dem, afgiften vil komme til at ramme. Nu vil regeringen altså med dette lovforslag gøre afgiftens betydning langt, langt større end hidtil dels ved at fordoble den promille, kommunerne kan anvende, dels ved at inddrage et — så vidt jeg kan skønne, uden at vi har nogle sikre talangivelser derfor — meget stort antal næringsdrivende, også mindre næringsdrivende under loven, idet man nu halverer den andel af bygningsværdien, som svarer til forretningsvirksomheden, og som er bestemmende for, om afgift overhovedet kan pålægges en ejendom.

Man kan meget vel drøfte, om det vil være rimeligt at lade denne specielle form for bygningsskyld aftrappe til 0 ligesom den almindelige bygningsskyld til stat og kommune, og henvisse kommunerne til at skaffe det manglende beløb på anden måde, f. eks. i form af en ringe forhøjelse af grundskyldpromillen, idet man jo må huske, at der også for private ejendommers vedkommende — altså ejendomme, der ikke opfylder betingelsen om, at 25 pct. af dem anvendes til erhvervsformål — er overordentlig stor forskel på, hvilke udgifter de medfører for kommunen til de forskellige anlæg vedrørende parkering, kloakering osv., som er nævnt i den højtærede indenrigsministers fremsættelsestale — ganske overordentlig stor forskel. Hvis man gjorde det, ville det medføre en lettelse for erhvervslivet, hvad vel mange synes er et godt formål.

Hvad man imidlertid ikke alene kan, men også bør drøfte nærmere, hvis der ikke nu er interesse for at komme af med dæknings-

[A. C. Normann.]

afgiften, er dennes højde og virkninger. Jeg håber, vi i et udvalg kan få et skøn over, hvor mange af erhvervsvirksomhederne den kommer til at ramme i byer, hvor loven besluttet anvendt med sin maksimale promise, og at der også kan gives nogle eksempler på byrden for den enkelte skatteyder.

Det radikale venstre vil ligesom de øvrige partier, der hidtil har talt, gerne være med til en udvalgsbehandling og vil lade sin endelige stilling til lovforslaget afhænge af den ajourføring af vor viden om forslaget virkninger, som udvalgsbelæringen vil kunne medføre.

Antonsen: Dette lovforslag tager sigte på at videreføre og skærpe en særbeskatning af dele af erhvervslivet. Det er selvfølgelig ikke erhvervslivet, der i sidste ende betaler det meste af denne afgift, i langt de fleste tilfælde vil beskatningen selvfølgelig kunne overvæltet på forbrugerne — forbrugerne af varer købt i detailforretninger, forbrugerne af en række tjenesteydelser, som andre virksomheder stiller til rådighed — så i sidste ende bliver det de almindelige skatteydere, hvis jeg må udtrykke det på den måde, der kommer til at betale denne ekstra skat. Men i nogle tilfælde er der tale om, at det erhvervsliv, der skal kunne konkurrere med udlandet — enten ved selv at eksportere eller ved at konkurrere på det danske marked — er udsat for en særbeskatning.

Vi så hellere, at kommuner brugte de almindelige regler om beskatning af fast ejendom til at få det fulde beløb ind.

Man kan i øvrigt diskutere berettigelsen af at have et kinesisk æskesystem på dette område, hvorefter man siger: der er visse udgifter, der skal afholdes, og til dækning af dem skal vi have bestemte penge ind. Man kan vel også i et vist omfang anfægte de fordelingsnøgler, der fortæller om, hvor stor en andel man kan pålægge erhvervslivet af de forskellige omkostningsarter, der i særlig grad skal skaffes dækning for gennem denne særavgift.

Huslejevurderingerne vil, så vidt jeg er orienteret, i særlig grad medføre betydelige lejestigninger i erhvervslejemål, og vi udsætter nu erhvervslivet for en hel del omkostningsforhøjelse på grund af disse

huslejestigninger. Spørgsmålet må herefter rejse sig: er det rimeligt, hvis man i forskellige kommuner foretager en betydelig forhøjelse af denne dækningsafgift, da at foretage ny vurdering af lejlighederne? Vil denne afgift ikke påvirke værdien af disse lejemål, således at der nu bliver behov for at gå ud og vurdere igen og sætte lejen lavere? Jeg spørger bare.

Må jeg i øvrigt nævne, at det ikke er umiddelbart indlysende, at der er behov for at sætte promillen op. Vi har jo en overgrænse på 5 promille i øjeblikket; de værdier, disse 5 promille skal beregnes af, er værdierne efter den nyeste vurdering, og i store byområder er værdierne steget meget kraftigt. Er udgifterne til de opgaver, man løser finansieret gennem dækningsafgiften, da steget mere end forskelsværdien for den faste ejendom?

Vi mener ikke at kunne medvirke til denne forhøjelse af dækningsafgiften fra 5 til 10 promille, men ser gerne, at man i forbindelse med hele den omlægning af kommunestrukturen, der er på vej, forsøger at finde frem til en fuldstændig afvikling af dækningsafgiften.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne takke for den omend begrænsede tilslutning til lovforslaget — ja, undskyld, jeg er stadig hæs, det lyder latterligt. Jeg forstår, at såvel venstres ordfører som den konservative og den radikale ordfører vil forbeholde sig deres stilling og afvente de oplysninger, der i udvalget kan gives om lovforslagets virkninger. Jeg håber, der kan gives sådanne oplysninger, at man føler sig overbevist om rimeligheden af at række kommunerne denne hjælpende hånd. Det er også muligt, at hr. A. Chr. Andersen kan have held til at overbevise mig om, at vi skal ændre i § 7; jeg afventer i spænding de overtalelsesevner, det ærede medlem måtte besidde.

Til hr. Stæhr Johansen vil jeg gerne sige, at det vel var lidt stærkt at tale om, at grundskyldpromillerne enkelte steder får en ekspropriationsagtig karakter; men det er jo ikke grundskyldlovgivning, vi i øjeblikket drøfter. Indenrigsministeriet fastholder naturligvis den opfattelse, der har fundet udtryk i cirkulæret fra 1961. Dette er en dækningsafgift, sådan må den opfattes, og jeg

[Indenrigsministeren.]

vil gerne understrege, at det ikke må opfattes som en genindførelse af bygnings-skatteerne.

Jeg er klar over, at lovforslaget skal gå i udvalg, men jeg vil gerne bede om, at udvalgsbehandlingen fremskyndes, idet det må være af væsentlig betydning for kommunerne inden udgangen af denne måned at vide, hvorledes de er stillet.

Må jeg sige til hr. Antonsen, at selv om det er et kortvarigt kendskab, jeg har til det ærede medlem, havde jeg næsten været i stand til at skrive den tale, han holdt i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om skattefri afskrivninger m. v.

(Lovforslaget (nr. 105) findes i tillæg A. sp. 2161, fremsættelsen i tidenden sp. 1781).

Formanden: Sammen med denne sag foretages de under punkterne 8-9 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om skattemæssig opgørelse af varelagre m. v.

(Lovforslaget (nr. 106) findes i tillæg A. sp. 2151, fremsættelsen i tidenden sp. 1781).

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten.

(Lovforslaget (nr. 107) findes i tillæg A. sp. 2181, fremsættelsen i tidenden sp. 1785).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Peter Nielsen: De gældende afskrivningsregler har ofte givet anledning til en vis

indignation, især hos lønmodtagerne. Man har oplevet, at den mand i kommunen, der har den største virksomhed og det største privatforbrug, ofte hører til mellem de små skatteydere, ja, måske skal han til at have persontilskud, hvis disse indføres som foreslået. Mit parti er alligevel ikke modstander af de gældende regler; vi anerkender, at de har medvirket til den øgede beskæftigelse og den øgede produktion, og vi opfatter ikke lovforslaget her som et angreb på dette system. De nugældende regler blev indført på et tidspunkt, da vi havde en betydelig arbejdsløshed, og de blev indført for at skabe nye arbejdspladser. Man kunne så nu, da vi har den gode beskæftigelse, rejse det spørgsmål, om afskrivningsreglerne stadig er nødvendige, eller om man skulle gå tilbage til det gamle princip om, at kun det, slid og ælde forårsager, kan afskrives.

Det bliver dog stadig nødvendigt at udvide og modernisere vort produktionsapparat, således at kapaciteten for hver arbejder bliver udvidet og produktionen således er i fortsat vækst, og dette danner jo også grundlaget for, at lønmodtageren kan kræve højere løn. Dette lovforslag om ændring af afskrivningsreglerne må derfor ikke ses som et angreb på de gældende regler, men som et forsøg på at stoppe de lækager, der er i dem. For den, der på sund og naturlig måde vil udvide eller modernisere sin virksomhed, giver lovforslaget ikke nogen ulemper. Men hvor afskrivningsreglerne udelukkende anvendes af skattemæssige grunde og ikke af hensyn til virksomhedens trivsel, stoppes her noget af en lækage. Er en skatteyder ved at konstatere, at hans skattepligtige indtægt i det kommende år kommer højt op i progressionen, rådes han ofte af en revisor til at investere sidst på året af skattemæssige grunde. Dette er forståeligt, men alligevel ikke rigtigt. Selvfølgelig får han ikke de store fordele, som det umiddelbart kan se ud til, selv om han kan skære den del af indtægten væk, som skal højest progressivt beskattes. Man må dog regne med den faktiske ligevægtskat, der ikke kan andrage stort mere end det halve, så når en skatteyder kan gå rundt og prale med, at skattevæsenet har betalt den og den nyanskaffelse helt og fuldt, er det kun pral. Afskrivningerne er jo i det hele og store mere skatteudsættelser end egentlige